

AUTOBUSÁ~ , SAMURAJ A TANEČNICE

Stá~eda, 05 srpen 2009

Pro~ my dospělí tak rádi zapomínáme na to, jaké to bylo, když jsme ještě dospělí nebyli. Jo, jednou za ~as tak nenápadně vklouznout do té klu~í nebo hol~í hlavičky a pokochat se jejich velkým malým světem, hned by nám s nimi hlavně jim s námi, bylo lépe. Zapomínám, p~iznávám a docela ~asto. Zapomínám na to, jaké to bylo, když jsem byla malá holka a rodi~e se se mnou právé dvakrát nemazlili. Zapomínám, jaké to je za~ít dospělácké hádky, nedodržené sliby, nev~imavost, nepozornost a ob~as sly~et typicky dospěláckou větu: "neotravuj, nemám ~as".

Nedávno se dvě moje starší děti, ve vzácné chvíli klidu zbraní, na zadních sedáčkách auta bavily, co by chtěly dělat, a~ budou velké. Syn v tom měl vcelku jasno. Už p~ed několika dny si v hlavě ut~idil, ~e by rád byl autobus chvíli bojoval s my~lenkou na trolejbusistu p~ípadně policajta, ale autobusá~ to nakonec vyhrál na celé ~á~e. Trolejbusista musí jezdit po trolejích a policajti zas u~ dali mamince párkrát pokutu. Tak~e u nás doma je to celkem jasné. Má u~ i p~esnou p~edstavu, ~e by rád za~al ve dvaceti. Když jsem se zmínila, ~e v dopravním podniku Tá~a, jeho nad~ení neznalo konce. Od té chvíle mě neustále upomínal, a~ mu to konečně domluvím. Myslel to smrtelně vá~ně. Jeho nad~ení a odhodlání a správné zapálení pro věc mě naplnilo pravou mate~skou pýchou n uv~domělého sedmiletého syna. Hol~ka je víc do větru. Chce být tanečnicí. Je to její velký pravý sen. ~ vyrostu, tanečnicí, t~eba takovou, která tancuje v muzikálu po boku Daniela H~lky, nebo takovou, co vyhraje Star dance s takovým frajerem, jako je Roman Vojtek. Inu, pro~ ne. Syny jsou od snění a na~stí v nich neexistují žádné omezující hranice. Syn se na za~átku prázdnin zamíloval do samuraj~. Dostal d~evný samurajský meč z vietnamské tr~nice. Kamarád, znalec bojového umění, ho naučil n~co málo a já jsem pak ka~dý večer musela povídat n~co o samurajích. ~erpala jsem z filmu "Sedm samurajů" a "Poslední samuraj". Poka~dé jsem n~co vynechala, n~co pozměnila a nakonec z toho bylo skazek na pár večer. Jednoho dne jsem ho na dovolené p~istihla, jak si sám pro sebe n~co mumlá a dívá se snív~ do dálky. Ptala jsem se ho, na co myslí. Nejd~ív jen utrousil, ~e na nic, ale po chvíli p~ib~hl a p~iznal se mi, ~e myslí na to, jaké je to být samurajem. P~emý~lela jsem, co se mu asi honí v jeho hlavice. Co za dobrodru~ství a hrdinství si pro~ívá sám v sobě. Jestli taky, jako v~ichni správní samurajové, potírá bezpráví a napravuje k~ivdy, dává chudým a bohatým bere, vít~zí s dobrem a porá~í zlo a p~i tom v~em je~stihne jezdit na koni, bojovat mečem, st~ilet lukem zapálené ~ípy a mít krásné samurajské brnění.

No, a pak vklouzne zp~t do na~eho dospěláckého světa, kde mu n~jaká na~e dob~e min~ná rada ne pokárání podrazí nohy a srazí h~ebínek. Na~e krásná a ob~as milá d~átka se teprve u~ bránit, a v~em t~m manýr~m dospělých tak ~patně rozumí... Jak jsem u~ psala, jen ob~as, na pár minut, nebo sekund bychom si měli vzpomenout na to, jaké bylo to na~e d~tské já - a t~eba by bylo hned líp na světu. Já osobně bych se p~imluvila za v~echny autobusá~e, samuraje a samoz~ejm~ malé tanečnice.

Paula